

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἔβρουομεν καὶ πάλιν ὁστὴν γῆν τῶν ἰαρθενῶνων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἑνῆκκόσα δεκάεξη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέψῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσξιμ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη—δέ κτὼ φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοσίου τοσεπιῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὕπολοις ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώω δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἐξ τοῦ Φλεβάρη,
ἔρχεται σιγάρι.

Ποῦντὸς χίλια καὶ τρακόσα, πρόσθεσις καὶ ἕξηνταοκτὼ,
φέτος εἶναι ποῦ θὰ γίνῃ Καρνάβαλ: τραντακτὸ.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσου σάλου λόγος περὶ Καρνάβαλου

Ξυλένις μπουνταλά,
σῆκω καὶ σὺ ὅτὸ πόδι,
μὲς ὅτ' ἄλλα τὰ καλὰ
ἦλθε καὶ τὸ Τριφίδι.

Ἀπόκρημα προβάλλει,
ποῦ στρίβει τὸ κεφάλι
τοῦ κάθε μασκαρά.

Ἀπόκρημα γυρίζει,
ποῦ τάνταρα θερίζει
τοῦ κάθε φουκαρά.

Κυτᾶζωντας καὶ ἄδῶ
τὴν φοβερὴ τῆς ὄψι,
καὶ πάλιν τραγουδῶ
πῶς πείνα θὰ μᾶς κόψῃ.

Μὲς ὅτου παντὸς τὴν πάλιν
ἀρατε πόλας πάλιν
Καρνάβαλος νὰ μῆθῃ
ἐν δέξῃ καὶ πομπῇ.

Λοιπὸν ἄς σγκωθοῦμε
καὶ ἔμεις, βρὰ Περικίλω,
καὶ ἄς τὸν ὑποδεχθοῦμε
περιχαρεῖς καὶ φέτο.

Ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι,
γιορτάσατε ξανά,
βαρεῖτε τὸ νταούλι,
βαρεῖτε τὸν ζουρνά.

Οὐδέτεροὶ καθ' ἕλα
ἔστου κόσμου τὸ καμῖν,
ὡς ὅτου πιά τὰ κῶλα
ν' ἀφήσῃ ἔν εἰρήνῃ.

Καρνάβαλος περνᾷ
καὶ ἑμβρόντητος γυρνᾷ
ὁ Ἄνατολῆ καὶ Δύσι.

Σ' ἔνα του μόνον νεῦμα
κάθε ψυχῆ καὶ πνεῦμα
καὶ σήμερ ἄς σκοιρτήσῃ

Ἐἴ τί μασκαράδες
μὲ παινασμένο μάτι
καὶ ζητιανῆδες δισάκια.

Ἐί τι ταμπουράδες
καὶ μιὰ Βουλὴ γεμάτη
μὲ Τούρκικα φασάκια.

Ἐδοί τοῦ Καρναβάλου,
τοῦ Μώμου τοῦ μεγάλου.
Βλέπω νὰ προχωρῆ
ἴσου κόσμου τὸν ἀγῶνα,
καὶ μάσκαις μᾶς φορεῖ
γὰ τ' ἀσφυξιογῶνα.

Λέει καὶ χωρατά,
ὡς πτώματα πατεῖ,
καὶ μπόμεραις μᾶς πετᾷ
ὡς εἶδος κομφετί.

Σὲ τοῦτον ἐπινίκια
καὶ θούρια μὲ τόνον,
ποῦ δίνει μορμολόικια
κατ' ἀσφυξιογῶνα.

Κι' ἐγὼ μὲ τέτοια μάσκα
ἐφέτος μασκαρεῖμαι,
καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα
πρὸς τὴν Βουλὴν πορεύομαι.

Κρίσεις καὶ νῦν δέξαι,
μεγάλα γεγονότα,
μοῦ φέρουν ἀσφυξία
πολλῶν πατέρων χνώτα.

Ἐξορκισμοὺς διαβάζω,
παθαίνομαι, μοχθῶ
μετ' ἄλλων κεχηγῶνα.

Καὶ προσωπίδα βάζω
γὰ νὰ προφυλαχθῶ
κατὰ τοιοῦτων χνώτων.

Μὰ καὶ μὲ προσωπίδα δὲν στέκεις ἀσφαλῆς
στὴν πάλιν τῆς Βουλῆς.

Ἀκόμη καὶ μ' ἐκαίνην, θεμέ μου πατριώτα,
ὡς πνίγουνε καμπῶνα φαρμακωμένα χνώτα.

B.

Π. — Μέσα σὲ τόσα νέφη
κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλή,
ἐφέτος ἔχω κέφι
γὰ Ἀποκρητὰ τρελλή.

Σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
μὲ πιάνει μιὰ τρέλλα
γὰ γλέντι, γὰ χορὸ
καὶ γὰ κρασοβαρέλα.

Ἀπὸ τὸ σπῆτι θγαίνω
καὶ ἴστη Βουλὴ πηγαίνω
ἴλιγάκι νὰ καθίσω.

Ἰσοὺς χρόνους τοὺς ὠραίους
ἐπιθυμῶ μ' Ἑβραίους
καὶ Τούρκους νὰ μεθύσω.

Μοῦδρεται πόθος ν' ἀνεῶ' στὸ ἔθιμα τῆς ἀπάνω
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσι πρὸς τὸ παρὼν νὰ κἀνω.

Μόνον Ντοβλέτι, Φασουλή,
κι' ὄλοι σ' αὐτὸ δεμένοι,
κι' εἶναι παρ' ἄργος Βουλὴ
καὶ μετημφισομένη.

Κι' ἀνζάχαρη δὲν ἔχωμε, μὰ κι' ἄλλ' ἀναγκαιότερα,
πλὴν ὁ Σκουλοῦδης ὁ πολὺς
ἀπὸ τὸ ἔθιμα τῆς Βουλῆς
λέγει πῶς εἶναι πιθανὸν νὰ γίνουν καὶ χειρότερα.

Μὰ τούτῃ τὴν ψευτοΒουλὴ γλεντᾷ κι' ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ μὲ τὰς συζητήσεις τῆς ὁ νους μας θὰ σαλέψῃ,
μὰ μ' ἄλλ' τὴν ὁμόνοια καὶ τὴν ὁμοφροσύνη
μοῦ φαίνεται, βρὲ Φασουλή, πῶς εἶλο θὰ δουλέψῃ.

Ἐφέτος θ' ἀποκρέψω,
ἐφέτος θὰ χορέψω
παράποτε τρελλὰ
μ' ἕνα σπαθί' στὴ μέση,
μὲ Μουσουλμάνου φέσι,
καὶ ἔνοιόαστα μαγάλα.

Πόσαις φοραῖς τὰ κήματα, ποῦ σκάζου ἀφρισμένα,
τὰ ρώτησ' ἂν θὰ φθάσουνε καράβια φορτωμένα
μὲ κάρβουνα, μὲ σιτηρά, κι' ἄλλα πολλὰ χρειώδη,
ποῦ κόσμος σημερὰ γι' αὐτὰ σηκώνεται' στὸ πόδι.
Πόσαις φοραῖς ἐρώτησ' τὴν θάλασσα, κι' ἐκαίνην
καμπῶνα φρύγανα κι' ἀφροὺς ὀπίσω τῆς μ' ἀφίνει.

Πότε τὰ πλοῖα θέλλουνε, θάλασσα καληοβρωῖμα;
τόσος καιρὸς ἐπέραςε κι' ἐγὼ δὲν εἶδ' ἀκόμα.
Φέρε τα τέλος, φέρε τα... τέτοια μὲ πόνο λέω,
καὶ σκόθσε μὲς στὴ θάλασσα καὶ τὴν φιλιῶ καὶ κλαίω,
καὶ δὲν εἰξεύρ' ὁ δόστυχος εἶτι φιλιῶ τὸ κῆμα,
ποῦ γίνεταί καὶ σιταριῶν κι' ἄλλων τροφιμῶν μνῆμα.

Πόσαις φοραῖς, βρὲ Φασουλή,
μοῦ κατεβαίν' ἡ τρέλλα
νὰ πέσω μέσα στὴ Βουλὴ
μὲ μιὰ μαναβέλα.

Καὶ γὰρ ἐδῶ, καὶ γὰρ ἐκεῖ,
νὰ σπάσουνε κρανία,
ποῦ τὰ χαλᾷ ρητορικὴ
καὶ λόγων ἀφθονία.

Ἐν τούτοις ὁ Καρνάβαλος καὶ τώρα κοτσονάτος
προβαίνει...νάτος νάτος

Ὁ κόσμος ταλανίζεται
κι' αὐτεῖνος ἐμφανίζεται
καὶ θέλει χαροκόπητα.

Τούτος τὸ Σύμπαν κυβερνᾷ
καὶ πάλι μ' ἄρματα περνᾷ...
βᾶλτε φωτιὰ στὰ τόπια.

Ἔβου τον... ἔρχεται λαμπρὸς εἰς τὰς ἰσοσταφάνους,
μὰ σήμερα πρὸς χάριν του δὲν μᾶς ζητοῦν ἐράνους.

Ἐξέβρας τώρα δὲν θά' ἔρῃ καὶ μήτε Κομητάτα,
μήτε θραβεία σὺν καὶ πρὶν γιὰ φίνους μασκαράδες,
θὰ' ἔῃ τριγύρω πρόσφυγας νὰ παύξουν ταμπουράδες
καὶ νὰ φερμάρουν ἀδαιανά πινάκια καὶ πιάτα.

Θὰ' ἔῃ καὶ Βουλευτήριον
γιὰ τοὺς Ρωμμοὺς σωτήριον,
καὶ θὰ φωνάξῃ σὺν γλεντζῆς
μέσα' στὴν τέση λύπη
πῶς τώρα μόν' ὁ φερετζῆς
στὴ Ζαφειρίτσα λείπει.

Ἐστὸν Καρνάβολο καὶ πάλι
μὰ προσφώνησις μεγάλη

Μέσα' στὰ κλέη τὰ τρανὰ
καλῶς μᾶς κόπησας ξανά,
Καρνάβαλε γλεντζέ.

Ἐμπρὸς μας πάλι ἔπεσε,
κι' ἔλον τὸν κόσμο ἔρασε
κι' ἔμένα τὸν τζουτζέ.

Μέσα σὲ πόρην βροχῆ
σὲ περιμένουν ἔλοι,
ἔλα νὰ κἀνης τὴν ψυχῆ
τοῦ κόσμου περιβόλι.

Ἐλα, Καρνάβαλε κλεινὸν,
καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα
τώρα ποὺ κάθε κουνεὲ
τὸν φοβερίζ' ἡ πσινα.

Τι κανόνια βρέμονται,
τί κουρέλια κρέμονται.

Στρέβουν καὶ φρονίμων βίδες,
τὰ τσερβέλα μας χαλῶν,
κι' ἀπὸ Ζέπελιν ὀδίδες
ἔμπρὸς' στὰ πόδια μας κυλοῦν.

Ζέπελιν ἔδω κι' ἔκαι
καὶ σκοτάνουν ἔπως ἔπως,
καὶ φωνάζουν μερικοὶ
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τρέπος.

Καλῶς ἔφρισε... σπολλάτη...
τώρα λίνε καὶ τέλλετι
πῶς θὰ λείψῃ μές' στὴν πσινα.

Καὶ μὲ τοῦτο τὸ κακὸν
λὲν πῶς κι' ἔλας Ἀττικὸν
δὲν θὰ βροσκῆς' στὴν Ἀθήνα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ πιπέρι
πιθανὸν νὰ μᾶς τὸ κρέβουν,
καὶ δὲν θάχουν νὰ τὸ τρέβουν
ἔπως πρὶν οἱ καλογέροι.